Fakirlik Ve Zenginlik İmtihanını Kazandın

Fakir, salih bir zat ile onun saliha bir hanımı varmış. Kadıncağız yün eğirir, kocası da onu pazarda satar, akşama onun parasıyla eve ekmek alır, böyle geçinip giderlermiş...

Bir gün adam yine iplikleri satmış. Akşama gelirken bir kimsenin, birini ayaklarının altına alıp fena hâlde dövdüğünü görünce koşmuş yanlarına, "Burada neler oluyor böyle?" diye sormuş. Üstteki adam "Bunun bana borcu var, ödemiyor. Onun için dövüyorum" demiş.

Fakir zât "Onun borcu ne kadarsa ben vereyim, al cebimdeki bütün para bu, yeter mi?" demiş. Adam da, "Eh, yetmez ama idare eder" demiş...

Adam parasız eve dönmüş... Hanımına olayı anlatmış. Hanımı da "Sen hayırlı bir iş yapmışsın bey, üzülme" demiş...

O gece aç yatmışlar. Ertesi gün adam yine iplikleri alıp çıkıyor pazara, ama müşteri yok. Gezmiş dolaşmış artık akşam olmuş. Çaresiz evine dönerken elinde irice bir balıkla giden birini görmüş.

Adam demiş ki; "Bugün akşama kadar gezdim ama bu balığı satamadım. Ha, hanım da benden yün iplik istemişti, sende var galiba" demiş. O da "var" deyince, bunlar balıkla yün iplikleri takas etmişler... Adamcağız eve gelince hanımına,

"Bugün para kazanamadık ama en azından karnımızı doyuracak bir balık aldım. Pişir de yiyelim" diyor.

Kadıncağız balığı temizlerken içinden bir kese altın çıkmaz mı? İkisi de seviniyorlar tabii... Artık tam zengin olduk derken, balığı satan adam geliyor ve diyor ki:

"Ben alışverişten vazgeçtim arkadaş. Al ipliklerini ver balığımı..." Adamcağız "Tamam da, biz balığı pişirip yedik, dolayısıyla onu midemden çıkaramam. Ama içinden çıkan altınları vereyim al git" diyor...

İşte o an balıkçı, gerçek kimliğini açıklıyor ve diyor ki: "Ben bir meleğim. Beni Allahü teâlâ gönderdi. Senin borcu olan o adama yaptığın iyilik cenab-ı Hakkın çok hoşuna gitti. Seni imtihana tâbi tuttu. Hem fakirlik, hem zenginlik imtihanını kazandın. O altınlar senindir, güle güle harca!"

Şu kısacık ömürde, Allahü teâlânın kullarına iyilik edenler; güler yüz, tatlı dil ve güzel huy ile onlara kolaylık gösterenler ne bahtiyar insanlardır... Hadîs-i şerîfte, (İnsanlar Allahü teâlânın ıyâlidir, kullarıdır. Kullarına iyilik edenleri çok sever) buyuruldu.

Din büyüklerimiz buyuruyor ki: "İmandan sonra en büyük ibadet mümini sevindirmektir. Küfürden sonra en büyük günah bir müminin kalbini kırmaktır. İnsanları sevindirenleri Allah sevindirir. İnsanları üzeni Allah üzer. Allahü teâlânın üzdüğü kimseyi ise kimse tedavi edemez."

Kaynak: ehlisünnetbüyükleri.com